

Nacions Unides i atòmic

Tant bon par, s'han entret, doncs, els discursos de la present sessió de l'Assemblea General de les Nacions Unides, una cosa ha restat clar i ternament: que la Unió Soviètica domina el debat i que així serà fins al moment de tancar-lo. I el diàleg, perquè als moments embrionaris, s'afaita una política conseqüent, de fidelitat als compromisos internacionals, d'exacte compliment dels principis i dels estatuts de l'O.N.U., afereix la seva força com a potència, la força del seu treball de construcció pacífica, així com el seu prestigi perquè ha creat un món en el qual ha estat liquidada l'exploració de l'home per l'home, un prestigi que en els camps de batalla contra l'agressió hitleriana porta noms com el de Stalín i de Lenin, com el de Moseu i la presència de Berlín, del Front Soviètic, un exèrcit de pau i no pas de conquestes com tots els exèrcits de l'imperialisme i dels seus vassalls, un exèrcit contra el qual Hitler va trencar els dents i contra el qual es fa tancar indefectiblement els criminals i els fells que Palaqueu va un altre cop.

Andreu Vixinski

Andreu Vixinski, en nom del Govern soviètic, a l'Assemblea General de les Nacions Unides aprova la

les cions i amb llur qualitat de membre de l'Organització de les Nacions Unides.

3. L'Assemblea General de les Nacions Unides apel·la a totes les nacions perquè elles mateixes arribin pacíficament llurs conflictes i diferències sense recórrer a la força o a les amenaces de la força.

L'Assemblea General, Prenent nota al mateix temps de la intencional voluntat dels pobles d'allunyar les amenaces de tota nova guerra i d'assegurar el manteniment de la pau, tal com és expressat en tots els països pels puixants moviments populars a favor de la pau i contra les propagandes bel·licoses.

Tenint, en la perspectiva que cinc potències, membres permanents del Consell de Seguretat tenen una responsabilitat primordial en el manteniment de la pau i de la seguretat internacional.

Expressa unànimement el desig que els Estats Units, la Gran Bretanya, França, Xina i la Unió Soviètica concertin llurs esforços en aquest objectiu i conculquin entre elles un pacte tendent al reforçament de la pau.

na 10.000 barraques tant com el cens de Càdiz

que el règim capitalista no ha pogut fer, pateix la seva màxima agonia. El problema de deficiència d'allotjament per talista no pot emprendre sense recórrer al règim de classe. Existeix una raó rendibilitat en l'exploració d'immobles, el lucre. I qualsevol altre negoci li produiria d'edificis dedicats a l'allotjament insegur. La construcció de sumptuosos palaus de masses, com diem, que només un

en altre forçat no es deuen preguntar ara si poden justificar llur permanència, si no és a les persones, sempre obertes al franquisme i al capitalisme per a la gent honrada. I si no es pot trobar una altra font d'ingressos donant per a tot aquest poder, és que es fallida el seu petit comerç i preslava un, arribat allí als desterrats de la vida?

El principal governellu adduït pel poder ha estat el que el poder mercantil no tenen els recursos necessaris. Tanmateix, en un país estabertament que mai disminua el caduc polític de l'actiu repressiu. No valdria més donar-los el famós puntet? És que aquests comercials

El proletariat català ha estat i és internacionalista

No és difícil de veure que la ideologia nacionalista burgesa s'infiltra en els rengles del proletariat, tant se val si es tracta del proletariat de les nacions oprimides com del de les opressores. En el cas, però, de les primeres és encara menys difícil, puix que la lluita que la burgesia — « principal personatge en acció » — com Stalin diu — de la nació oprimida mena contra la burgesia de la nació opressora, en un moment donat és susceptible de coincidir amb els interessos morals i materials del proletariat.

Això ha succeït de vegades a Catalunya abans que la gran burgesia catalana trais el moviment nacional i sempre que la petita burgesia ha lluitat per les nostres llibertats nacionals. Car, com també el company Stalin assenyala, malgrat que,

« sota les condicions del capitalisme ocasional, la lluita nacional és una lluita de les classes burgeses entre elles », « la restricció de la llibertat de moviments, la prohibició de drets electorals, la persecució contra l'idioma, la reducció d'escoles i altres mesures repressives afecten els obrers en grau no menor, si no és pas més, que a la burgesia ». « Però la política de repressió nacionalista — atorga — en altre aspecte és també perillosa per al proletariat. Aquesta política desvia l'atenció d'extenses capes de la població de les qüestions socials, de les qüestions de la lluita de classes, cap a les qüestions nacionals, cap a les qüestions « comunes » al proletariat i a la burgesia. I això crea un terreny favorable per a les pèrdides mentideres sobre l'« harmonia d'interessos » per tal de voler així els interessos de classe del proletariat, per tal d'esclavitzar moralment els obrers. D'aquesta manera s'aixeca una barrera seriosa davant l'obra d'unificació dels obrers de totes les nacionalitats. » (Subratllat per nosaltres).

Encara que llarga, val la pena d'exposar aquesta cita del company Stalin, per tal com ella sintetitza tot el problema teòric i fàctic que el proletariat ha d'emprar respecte la lluita contra l'opressió nacional. El proletariat ha de lluitar pel dret d'autodeterminació de les nacions amb l'objectiu de posar fi a la política d'opressió nacional, però no pas sota la bandera « nacional » de la burgesia, la qual apròfiteix i fomenta encara més la lluita nacional en alliar l'enemistat i l'odi entre les masses populars de les diverses nacionalitats, sinó sota la seva pròpia bandera de l'internacionalisme proletari. I més si es té en compte que les recents experiències d'arreu del món han demostrat i demostren que la burgesia, precisament per haver deixat d'esser progressiva i revolucionària, posa el seu patrimoni per damunt de la patria i trau, per

tant, els interessos de la nació, i més encara quan, d'ençà de la Revolució socialista, es ve demostrant pràcticament que l'única classe capaç de resoldre el problema nacional és la classe obrera.

« El que cal, però, és que la classe obrera, que avui arreu del món té ja a les seves mans la bandera nacional que la burgesia ha llençat al fang, no l'obedi en els seus rengles el virtut del nacionalisme burges. Car, de no fer-ho així, no solament es retardaria el procés de la democràcia i de l'alliberament dels pobles, sinó que, com en el cas de Títo i de la seva banda, es corre el perill de caure en un xovinisme agressiu i feixista. »

Això vol dir, doncs, que, en lloc d'isolarse, de recloure's en els límits de la seva pròpia nació, el Partit Comunista, el destacament d'avanguardia del proletariat, avui més que mai, precisament per l'actual agudització de la lluita de classes, ha d'establir amb els altres Partits Comunistes la més estreta col·lisió sobre els principis de l'internacionalisme. Car tota vacil·lació en aquest sentit, tota vel·lació separatista pot posar en perill, no solament el progrés de la democràcia i del socialisme, sinó la pau mundial.

I si la col·lisió dels Partits Comunistes és una necessitat indefugida respecte el problema mundial, encara ho és més la dels comunistes d'un mateix Estat multinacional. Per això la companya Dolores Ibárruri dirà quan diu:

« L'interès d'Espanya i de Catalunya, l'interès de la lluita nacional i social del proletariat i del poble català, exigeix la realització dels esforços que siguin necessaris per tal que en l'esdevenidor, quan les exigències de la lluita ho determinin, el P. S. U. de C. formi, mantenint i reforçant les seves característiques nacionals específiques, un tot orgànic amb el Partit Comunista d'Espanya per a dirigir en comú amb bascos i gal·les la lluita pel desenvolupament i consolidació de la democràcia en la Federació de Pobles Hispànics o a la qual aspirem com a base del progrés i la grandesa d'Espanya ». Aquesta qüestió de principi, però, tan elemental, encara hi ha qui, atalcat de nacionalisme burges, no la comprèn i desitja que el partit de la classe obrera catalana romangués en l'isolament nacional que, si més no, condueix a moure's en la petita nacional i a l'inqüiescència.

Persistir en aquest error nacionalista és donar passos enrere. Car si el company José Díaz plantejava abans del 16 de febrer del 1936 i durant la nostra guerra la necessitat de l'existència a Espanya d'un sol partit marxista-leninista-stalinista, aquesta necessitat es va fer encara més urgent avui que ahir. Es va fer més urgent perquè, si altr solament es tractava de defensar la República i de fer avançar la democràcia, avui es tracta de quelcom més fèlix: d'annular el franquisme i de reconquerir la República i la democràcia. I encara més: Si José Díaz plantejava ahir als socialistes la qüestió del partit únic marxista-leninista-stalinista, com no és més lògic plantejar avui aquesta qüestió de principi als comunistes catalans, puix que són comunistes?

Voteu, doncs, evitar que aquesta qüestió de principi es vagi obrint camí per a posar-la en pràctica « quan les exigències de la lluita ho determinin », és no renèixer el proletariat de Catalunya, és enfrontar el nacionalisme separatista, o intentar fer-la nacional i a separatista, que a qualsevol preu. En un altre cas s'obscureixen avui avui que el proletariat català s'ha sentit sempre, sempre, i hui donat a bastament prople, com una part del proletariat hispànic. I si en alguna ocasió ha po-

gut semblar que, com en el cas de Solidaritat Catalana, s'ha mobilitzat sota la bandera nacional de la burgesia, ho ha fet en moments en que aquesta lluitava un paper revolucionari contra l'Estat feudal monàrquic. En cap moment, però, la classe obrera catalana no va perdre mai de vista els seus objectius de classe i, guiada pels principis internacionalistes, lluita la veiem al 1902 i al 1909, es a dir, en l'època en la qual la gran burgesia catalana no havia encara trail ostensiblement la lluita contra l'opressió nacional monàrquica, desterrar dues magnífiques vagues generals revolucionàries que van sorprendre el món: la del 1902, per solidaritat amb una altra vaga nacional de metal·lúrgics i la del 1909 contra la guerra del Marroc, és a dir, una vaga d'altíssim esperit internacionalista, car era el proletariat d'un poble oprimit, el de Catalunya, que es negava a fer la guerra a un altre poble oprimit, el del Marroc.

I si així i en moltes altres ocasions la classe obrera catalana ha estat capaç de practicar l'internacionalisme proletari quan encara no comptava amb el seu Partit, amb el seu desallotjament d'avantguarda, no s'explia l'existència en els rengles del P. S. U. de C. de qui, dient-se comunista, s'entossudeix a no voler fer avançar les condicions per tal que el principi de la integració dels comunistes catalans en el Partit Comunista d'Espanya sigui un fet quan « les exigències de la lluita ho determinin ».

I això es diu a vegades en nom de la independència del Partit i independència respecte qui? El proletariat ha d'esser independent del proletariat? Els comunistes han d'esser independents dels comunistes? Com es menja això? El proletariat només ha d'esser independent de la burgesia i als els interessos de la burgesia i els del proletariat, addue d'una mateixa nació, són incompatibles, irreconciliables, mentre que els interessos de la classe obrera són permanentment solidaris, no sols nacionalment, sinó internacionalment.

En canvi, l'isolament nacional i més encara l'isolament dels proletaris d'un Estat multinacional porta a la ruptura entre els obrers, al separatisme, a servir els interessos de la burgesia nacional, no la solament contra els interessos dels obrers de les altres nacions de l'Estat, sinó fins i tot contra els interessos dels obrers de la pròpia nació.

Encara recordant respecte això, com, durant la República, un grup de metal·lúrgics influents per la ideologia nacionalista burgesa, hostils de la U. G. T. i de la C. N. T. — les dues grans organitzacions sindicals multinacionals de l'Estat espanyol — van fer d'esquelles en una importantíssima vaga que, defensat reivindicacions econòmiques, van fer unitat a Catalunya els metal·lúrgics d'admes esmentades centrals sindicals.

Veï nel com, si no es té cura a evitar la infiltració de la ideologia nacionalista burgesa en els rengles del proletariat, per un aspecte pot començar a per trencar una vaga. Després, com en el cas de Títo i la seva banda, pot acabar per trencar les costelles dels proletaris i patriotes que, en un altre país, com és el cas de Grècia, lluiten per la democràcia i la independència nacional.

El nostre P. S. U. de C. no desitja aquest camí per al proletariat català. Li desitja conservar i dirigir més eficientment encara el seu tradicional camí de l'internacionalisme proletari i per això lluita i lluitarà, tot preservant els seus rengles de l'influència nacionalista burgesa i evitant les condicions per tal que, « quan les exigències de la lluita ho determinin », el Partit dels comunistes catalans s'integri al gran Partit Comunista d'Espanya, el qual, al cap de tota la classe obrera hispànica, és la més ferma garantia de l'alliberament social i nacional dels pobles hispànics.